

2011. május 19. csütörtök
 Márk evangéliuma 6,45–56

Id. Fazakas Sándor

Jézus a tengeren jár

^{6,45}Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. ^{6,46}De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni. ^{6,47}Amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig a parton egyedül. ^{6,48}Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik éjszakai őrvtás idején a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük. ^{6,49}Amikor meglátták őt, amint a tengeren jár, azt hitték, hogy kísértet, és felkiáltottak. ^{6,50}Mindnyájan látták ugyanis, és megrettentek. Ő azonban azonnal megszólította őket, és ezt mondta nekik: "Bízzatok, én vagyok, ne féljete!" ^{6,51}Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba, és elült a szél, ők pedig szerfölött csodálkoztak magukban. ^{6,52}Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt.

Jézus sok beteget meggyógyít

^{6,53}Ezek után a túlsó partra átkelve, Genezáretbe érkeztek és kikötöttek. ^{6,54}Amikor kiszálltak a hajóból, azonnal felismerték őt, ^{6,55}és némelyek befutották az egész környéket; kezdtek a betegeket ágyakon oda hordani, ahol hallomásuk szerint éppen tartózkodott. ^{6,56}Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

45–52. vers

Még este (*opszja*) van, azaz már nyugovóra tért a Nap 18–21 óra között, amikor elkezdődik a tanítványok vesződése (*basanidzó*, part. pass), mely széllel szemben, ide-oda hányatva az éj negyedik szakaszáig, őrsváltásig (*phulake*), azaz reggelig, 3–6 óra között tart. Jézust, aki a tengeren halad feléjük, kísértetnek (*phantasma*) nézik, olyan valakinek, aki

álrukban vagy szellemként jelent volna meg. Ezzel a kifejezéssel csupán a Mt 14,26-ban és egy Lukács kéziratban a Lk 24,37-ben találkozunk. Ez utóbbi esetben negatív értelemben: aki megjelenik, az nem maga Jézus, csupán egy csalóka kép. Sem az öt kenyér és két hal, sem a tengeren járás csodáján nem okulnak (*syniemi*), azaz képtelenek felfogni, hogy Jézus az Isten Fia. Szívük kemény (*póroó*), azaz érzéketlen marad. Ők még mindig nem hisznek igazán. Ez az állítás nem mond ellent a Mt 14,33-ban elhangzó hitvallásnak: „Bizonny, Isten Fia vagy!”. Márk rosszallása itt nagyon is helyén való. A csodák pillanatában, amikor Jézus túlvilági dicsősége jelenik meg szemük előtt, villámként hasít beléjük a felismerés: ez Isten Fia! És mégis mennyire rövidlátók, keményszívűek maradnak, hiszen a nagy igazság pillanatnyi felvillanása dacára sem tartanak ki a felismerés mellett, azaz hogy Jézus az Isten Fia. A hályog nem akar lehullni a szemükről.

53–56. vers

Márk a gyógyításra három, egymástól eltérő kifejezést használ, a negyedik, a *hygiainein* hiányzik nála. Az első, mely kizárólag a betegségben szenvedő gyógyítására vonatkozik, (*iaszta*) csak az 5,29-ben fordul elő, kimondottan betegség esetén, amikor valaki beteg (*astheneó*), azaz betegnek lenni, gyengélkedni. Gyakori a *therapeuein*, mely ötször fordul elő, rendszerint általános, összefoglaló értelemben. Leggyakrabban viszont, miként itt is, a *sódzó* (imp. pass.) = megmenteni kifejezést használja, tágabb értelemben. Az utolsó ítéletből való szabadulást is jelenti, 8,35; 10,26; 13,13.20.

Prédikációvázlat

1. „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek.”

Jézus egy más világból származó isteni erő birtokában jár a vízen, mely a mi számunkra is teljesen felfoghatatlan. A nehézségi erő törvényét figyelmen kívül hagyva megdicsőült alakjában közeledik a víz tükre, a tanítványok felé. Sem ők, sem mi nem nőttünk fel az érzékfelettség elfogadásához. Az Istennel való személyes találkozás rémületet, szörnyülködést vált ki a tanítványokból, ijedségükben csak kiáltani tudnak. Többre mi sem lennénk képesek. *Ego eimi*- mondja Jézus, azaz én vagyok. És ez elég kellene legyen ma is. Ő ott és akkor, itt és most is így szól, hogy legyőzze félelmünket. A szél eláll, a tenger kisimul. Egy pillanatra ismét fellebben a fátyol. Övéinek evilági életébe egy más világhoz tartozó Úr lépett be. S még mindig képtelenek felfogni, hogy kicsoda az a Jézus, aki mindenre képes. Az öt kenyér és két hal, valamint a tengeren járás csodája egyértelműen mutatja, hogy Jézusban mennyire egyértelműen van jelen a „*divinitas*”, az Ő isteni fensége és a „*humilitas*”, a mélységbe aláereszkedő, megalázottságot vállaló emberi természet.

Jézus tanítványai szemmel, és nem szívvel látnak, ezért nem okulnak a kenyereken, ezért marad kemény a szívük. Amikor egy misszionárius a pápuák nyelvére fordította a Bibliát, sokáig kereste a hit szó pápu megfelelőjét, de nem találta. Egy nap így szólt hozzá az egyik bennszülött: „Te Jézusról mesélsz, aki megfeszítettet és feltámadott, egyáltalán láttad őt?” „Nem.” „De nagyapád bizonyára látta?” „Ő sem.” „Akkor honnan tudod, hogy él?” Ekkor a Nap egy felhő mögé bújt. „Látod a Napot?”- kérdezte a misszionárius. „Nem”. „Na látod, Jézussal is így vagyunk. A Nap akkor is süt, ha nem látod. Én sem látom Jézust, de tudom, hogy él!” „Most már értelek – válaszolt a bennszülött. Nem a szemeddel, hanem a szíveddel látod őt”. „Végre – kiáltott fel a misszionárius, megtaláltam a hit pápu megfelelőjét: szívvel látni Jézust”.

Ha te is szívvel látod őt, azaz te is *hitre jutottál*, és *hitedet megőrizted*, az semmi esetre sem jelenti azt, hogy most már kényelmesen ölbe teheted a kezedet. Ez nem egy statikus, tartós állapot, az állandóság jegyében pedig nyugodtan hátra dőlhetsz. Ez nem páncélszekrényben elrejtett holt tőke vagy talizmán. Hitedet minden pillanatban újból és újból kérned kell, a hit harcát meg kell vívnod, hitedet a hétköznapi egymásutánosságában és a legparányibb dolgokban is gyakorolnod kell, teljes önátadással és komolysággal. De a tanítványok nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívük meg volt keményedve. Te sem okultál, és még mindig kemény a szíved?

2. „...és kéri vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék”.

Miközben Jézus tanítványai, azaz a *közlemben* lévők, csodáinak állandó tanúi csődöt mondanak, nem okulnak, keményszívűek maradnak, addig a *távoliak*, a falvakból, városokból, majorokból érkezők megtalálják a Jézushoz vezető utat. A vele sokkal kevésbé szoros kapcsolatban álló sokaság, Genézaret lakossága korlátlan bizalommal van iránta. Csak annyit kérnek, hogy érinthessék ruhája szegélyét. Az istenfélő izraelitáknak a törvény írta elő, 4Móz 15,37 kk., hogy ruhájukon szegély, azaz *bojt* legyen, hogy az szüntelenül emlékeztesse őket Isten parancsolataira. Az érintés általi gyógyulásban épp úgy hittek, miként abban is, hogy Péter árnyékából, ApCsel 5,15 és Pál viselt keszkenőjéből és kötényéből is, ApCsel 19,12 gyógyító erő sugárzik. Hasonlóan a kapernaumi százados is meglegszik azzal, ha Jézus csak egy szót szól beteg szolgája gyógyulása érdekében, anélkül, hogy az ő hajlékába menne. Inkább távoli légy, mint olyan közel levő, aki nem okult az életében bekövetkezett csodákból, és kemény maradt a szíve. Inkább kapernaumi századosként mondhasd: „Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám”.